

ANA-MARIA

Pășesc încet, punând un picior în fața celuilalt, ca să nu dau cu pumnii în adolescenții care se îmbrățișează prin parcuri, în mamele care se apleacă asupra bebelușilor adormiți, în bărbații care umplu cu minuscule creaturi vioaie lăcașul întunecos și umed dintre coapsele partenerelor.

Aveam douăzeci și trei de ani când am desenat primul meu copac al vieții. Nu avea rădăcini. Se termina printr-o linie neagră și groasă, asemănătoare unui fermoar așezat pe pagina albă. Trunchiul era gol, nimic mai mult decât un spațiu încătușat în interiorul unui dreptunghi prost conturat. Ramurile păreau mai degrabă mâini care implorau ajutor. Sau brațele unui om de zăpadă pregătindu-se să prindă o minge de baseball.

– Ce s-a întâmplat cu rădăcinile? m-a întrebat femeia așezată în fața mea. Se afla acolo ca să mă ajute să-mi pun ordine în gânduri. Era încă tânără, ușor ridată și prost îmbrăcată.

– Le-am ascuns în buzunar, ce să se-ntâmples? i-am răspuns întinzându-i banii pentru consultație. Nu a avut nicio reacție. Am aruncat banii pe masă și am ieșit. Locuia într-un cartier cu blocuri identice și oarecum în paragină. Dacă aș fi avut obiceiul să vorbesc urât, aș fi spus: *Îmi bag picioarele în toți psihologii îmburgheziți!* Dar nu era felul meu de a fi. Eu sunt imbecila care pleacă supusă capul și care merge fără să facă zgomot.

Piatra care se mișcă nu prinde mușchi. Și dacă nu reușesc să-mi opresc rostogolirea? *Îmi bag picioarele în mușchiul pe care nu-l pot avea!*

MARTA

Mi-am pierdut furia ca și cum mi-aș fi pierdut un portofel plin cu bancnote și carduri bancare. Aveam obiceiul să vorbesc despre băiețelul meu, să povestesc cu lux de amănunte toate isprăvile lui. Vorbeam apoi despre mine, despre soțul meu și despre spectatorii numeroaselor mele crize existențiale. Acum nu mai am subiecte de conversație.

Pentru prima oară, sunt mulțumită de mine însămi și de viața pe care mi-am clădit-o de-a lungul anilor. Asta în ciuda rutinei de zi cu zi și a sfârșiturilor de săptămână când mă dedic invariabil menajului, spălatului de rufe și gătitului. E aberant. Cu totul inexplicabil. Cum de mi-am uitat visele și aspirațiile nemărturisite? Cum de m-am transformat într-o femeie bună la toate, care nu își dorește altceva decât prelungirea orelor de somn?

Și cu toate astea, într-o bună zi imposibilul s-a produs. M-am pomenit mulțumită de dimineața până seara. Apoi am continuat să fiu fericită în zilele care au urmat. Nu mai reușeam să-mi hrănesc sufletul cu aspirații îndepărtate și cu vise dezlănțuite. Îmi rătăcisem pe undeva vina și rușinea de a nu fi devenit ceea ce voiam să fiu. Marea avocată, călătoarea neobosită, femeia perfectă. Toate aceste viziuni mă părăsiseră fără o vorbă de rămas-bun. Eram mulțumită și încăpeam perfect în pielea mea de acum, din prezent.

Ah, ce bine era altădată, când sufeream din cauza unor răni din copilărie, a ceea ce-mi imaginam a fi lipsa de dragoste sau de înțelegere din partea mamei și a tatei!

Dacă ceilalți se purtaseră rău cu mine era cu totul de înțeles să reiau ciclul violenței, devenind la rândul meu o mamă rea pentru băiatul meu și o soție incompetentă pentru bărbatul meu. Că doar meritam cu vârf și îndesat căsnicia plictisitoare și copilul pe care nu eram în stare să-l cresc cum trebuie. Așa le voisem și așa le croisem.

În trecut, pentru a-mi drege greșelile, mă simțeam obligată să convertesc răul în bine, urâțul în frumos. Mai degrabă prin scris decât prin voluntariat, yoga sau dragoste universală. Iar ceea ce îmi dăduse ideea asta era faptul că bunica din partea tatei a început să-mi dăruiască în fiecare an, încă de când aveam 7 ani și până la moartea ei, un carnet cu coperte frumos colorate în care să-mi notez gândurile și amintirile. Sunt deci 27 de ani, dintre care ultimii 15 ani nu au lăsat nicio urmă de cerneală.

Cum ar trebui oare să umplu aceste găuri ale timpului trecut pe negândite? Cu ce? Cu mărturii despre lupta mea cotidiană cu dispariția fericirii? Oricine poate să o facă. Asemenea fotografiilor de vacanță, în care monumentele și clădirile nu sunt decât un pretext pentru a striga în gura mare: „Ai văzut c-am fost la Paris, la Roma sau la Milano?” Sau precum cămile fabricate în China și aduse pe post de amintiri de prin aceleași orașe de fală, Paris, Roma și Milano.

Eu însă îmi asum situația așa cum este. Fără să vreau, iată-mă la patruzeci de ani, o femeie din clasa medie, într-un totu asemănătoare celorlalte femei din aceeași categorie. Ce nebunie! Am căzut la pace cu mine însămi și cu lumea care mă înconjoară. Îmi este foarte clar că din această cauză nu mai am niciun fel de importanță ca specimen și, bineînțeles, tocmai constatarea aceasta mă împiedică să scriu cu nemiluita în carnetele lăsate de bunica.

Atâta timp cât mai rămânea în mine o fărâmă de suferință, ziua de mâine mi se părea plină de speranță.

Acum însă nu mai am nimic de așteptat de la armata de litere îmbulzindu-se să mă salveze. Le spun adio și n-am cuvinte transformărilor creatoare care îți micșorează durerile până la un nivel tolerabil și promițător. Nefericirea m-a părăsit, ceea ce este cu totul și cu totul inacceptabil.

CÉLINE

Ora cinci după-amiază. Céline trece pe lângă containerul de materiale reciclabile aflat în fața casei unde locuiesc Georges și Viorica. Brusc, se întoarce din drum și scormonește înăuntru, de unde, dintre deșeuri, extrage un tablou a cărui pânză fusese sfâșiată cu cuțitul. Se postează apoi în fața ușii de la intrare și rămâne o vreme nemișcată, în timp ce cu arătătorul apasă cu putere soneria.

Fiul ei cel mare crapă ușor ușa, dar ezită s-o deschidă în întregime. Céline se năpustește înăuntru ca un vârtej și nu se oprește decât în mijlocul sufrageriei. Viorica apare și ea în cadrul ușii de la dormitor, preferând totuși să rămână acolo, cu capul sprijinit de perete.

Céline începe să agite tabloul distrus.

— Ce v-a apucat, ați înnebunit?

Niciun cuvânt. Georges și Viorica se așază cu resemnare pe canapea. Ea își pune picior peste picior, el își încrucișează brațele. Céline lasă să-i scape din mâini tabloul făcut ferfeniță și inspiră din ce în ce mai adânc, ca și cum ar sorbi dintr-un ceai fierbinte.

— Știi prea bine că se poate fuma la noi în casă, o informează Georges pe un ton acrit de mâhnire.

Céline scotocește o vreme prin geantă până să dea peste pachetul de țigări. Ce i-ar mai plăcea să se înfrupte dintr-o criză de furie în toată regula, dar se mulțumește cu o frază pe care, de îndată ce o pronunță, își dorește s-o spintece cu unghiile.

— Ai dreptate, trebuie să-mi păstrez calmul.

Trage cu poftă în piept fumul țigării și face cu privirea turul sufrageriei aflate într-o stare jalnică. Pe pereți nu mai sunt decât cuiele, în timp ce podeaua este împânzită cu hârtii de tot felul. Grămezi și grămăjoare de obiecte aruncate la nimereală pe scaune și pe canapele. Céline rupe tăcerea.

— Dacă voiiați să vă descotorosiți de tablouri, ați fi putut să mi le dați mie. Le găseam eu un loc la mine în sufragerie. Alături de vaza chinezească.

— Imitația de vază chinezească, o tachinează Georges.

— Imitație sau nu, tot aia e.

— Nu s-ar fi potrivit în locul ăla, rostește încet Viorica.

— Ba da, eu sunt sigură că s-ar fi potrivit de minune.

— Céline, ar mai fi ceva...

Fiul ei cel mare pare să ezite, iar Céline nu schițează niciun gest pentru a-l încuraja să continue.

— Eu și Viorica ne despărțim. Acum tocmai ne împărțeam lucrurile.

Viorica începe să plângă. Curios, dar vocea ei răsună din ce în ce mai puternic, ca și cum și-ar extrage puterea din lacrimi.

— E vina lui, Céline. Și-a găsit altă femeie. Mai tânără decât mine și quebecheză get-beget. Zice că eu nu îl înțeleg. Eu vin dintr-o țară prea îndepărtată. De aia nu o să-i fiu niciodată pe plac. Nu o să fiu niciodată o adevărată quebecheză.

Hohote puternice de plâns îi scutură acum umerii, iar lacrimile îi curg șiroaie pe obraji. Georges își întoarce capul către fereastră fără a-și putea însă reprima un val de dezgust. Céline nu își mai găsește locul. Se sprijină când pe un picior, când pe celălalt. Pantofii o strâng în vârf. Sunt noi-nouți, dar mult mai incomozi decât s-a așteptat. Nu-i rămâne decât să-i privească, să-i mângâie delicat cu privirea, doar-doar o alunga această durere care i s-a aciuat între degete.